

Al meu pare

Escandall

*Aquesta dura malaltia
en què viure i morir
coexisteixen mentre
es van superposant*

CARLES CAMPS MUNDÓ

*El coratge d'esperar
és més gran que el coratge de confessar*

NATAN ZACH

I

*Pero incluso el fluir de la conciencia
crece en los territorios del olvido*

JENARO TALENS

[1]

I tot això esdevé inesperadament. Com aquesta pintada esborrada per la calç, que algú va escriure tants anys abans i que ara ressurgeix, com un vell amor, i que et diu: t'estimo.

[2]

No intentes saber més: tot es troba ja en un altre ordre. Vols salvar algun record, la dolcesa pregona d'un petó, la innocència irreal d'una aroma, la sensació de fred en un matí d'hivern. No intentes sentir res més: l'enyor que ara tens és oblit i reconstrucció.

[3]

No hauria d'acomiar-te encara. Però m'hi obliga aquesta fotografia teua que m'acabo de trobar i que us van fer, a tu i a la mamà, fa encara massa pocs anys. Tots dos sabem que ja no ets el mateix. Jo tampoc no ho sóc. En res ens pareixem a aquells que havíem estat. Sé que no podràs evitar oblidar-me d'aquí a pocs minuts.

Si vols, faig com tu, d'ara endavant. Jo també t'oblido i et tornaré a recordar, a partir d'aquest mateix instant. Seràs per a mi el que jo sóc per a tu, una mirada, un somriure, un fragment d'un record precís i viu, ben allunyat en el temps. Ara per a mi ets una paraula, la més precisa, la més preciosa, que vacil·lo en pronunciar només esborrant-la: pare meu.

[4]

És ben cert que no es respira gaire bé en aquest món. Apropa't, si vols. El dolor que t'acompanya és el de la serenitat. Ara ja saps que l'aigua corre amb força pels carrers després de la pluja, que els núvols obscurs llisquen veloços pel cel i que una memòria obstinada murmura el teu nom: la remor del temps, una tendra malícia, una pell daurada, el gust del buit.

[5]

Crec que mai vam jugar a exploradors. Tampoc a bombers ni a indis i cowboys. Vam jugar poc, certament. Però tu em portaves cada dia, quan tornaves a casa, el gust concret de la terra, l'olor de milers de flors obertes, el sol que et bronzejava el cos. Ara apropo al teu rostre l'espill d'aquest poema, per veure com l'escalfa.